

РЕШЕНИЕ

№ 7357

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3346** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145-178 във връзка с чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 78 от Закона за водите (ЗВ).

Образувано е по жалба на „Агротексим“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], подадена от пълномощника адвокат А. И., срещу Решение №РР-4493 от 08.03.2022г., издадено от директора на Б. дирекция „И. район“ (БДИБР) - [населено място].

С оспорения административен акт се отказва продължаване на срока за действие на Разрешително №31560008/13.01.2015г., издадено в полза на дружеството, за водовземане от подземни води от подземно водно тяло BG3G00000Pt039 „Карстови води – Н. - Т. басейн“, поради това, че не са изпълнени условията на издаденото разрешително.

Жалбоподателят „Агротексим“ ЕООД обжалва отказа като издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Не оспорва обстоятелството, че около водното тяло не е изградена санитарно-охранителна зона, но твърди, че това не е по вина на дружеството, тъй като в БДИБР са представени всички необходими документи, но такава зона не е учредена. Сочи, че изискването за наличие на санитарно-охранителна зона и мониторинг на химичния състав на водата е относимо само към водовземането за питейна вода, докато се иска продължаване на разрешителното и за аквакултури. Допълва се, че актът не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, тъй като не е мотивиран – не съдържа фактически и правни основания за издаването му. В съдебното заседание

жалбата се поддържа от юрисконсулт Т.. Заявена е претенция за разноски. Ответникът – Директорът на Б. дирекция „И. район“ - [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт Неделя Г., оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуто на спора.

Съдът приема за установено:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Установени факти:

„Агротексим“ ЕООД притежава Разрешително №31560008/13.01.2015г., за водоземане от подземни води от подземно водно тяло BG3G00000Pt039 „Карстови води – Н. - Т. басейн“ от един каптиран естествен извор (К.) „Б.“, разположен на територията на УПИ I-126016,127004 , кв.1, местност „Ряката“ по плана на [населено място], [община], област С..

Водоземането е разрешено за две цели: 1)за аквакултури с разрешен годишен воден обем от 151 373 м³ ; и 2)за самостоятелно питейно-битово водоснабдяване с разрешен годишен воден обем от 6 037 м³. Водоснабдяването е предназначено за семеен хотел „Рибарска хижа“ и рибарник с риболопилня.

Упражняването на правото на водоземане е с начален срок след учредяване на санитарно-охранителна зона (С.) около извора.

Посочено е изрично изискване към програмата за мониторинг: да се извършват ежегодно химични, радиологични и микробиологични анализи на добиваната подземна вода (преди третирането ѝ), съобразно изискванията на Приложение №1, таблици А,Б,В и Г от Наредба №9 от 16.03.2001г. за качеството на водата, предназначена за питейно-битови цели.

Срокът на действие на разрешителното е до 13.01.2021г.

Видно от представената административна преписка и от доказателствата към жалбата, водоземането е започнало след издаване на разрешителното, въпреки липсата на учредена С. – извършвани са проверки от регулатора, подавани са декларации за добитото количество вода, въз основа на които са определени дължимите такси за водоземане. По делото са представени заверени преписи от следните констативни протоколи: №СМ-58 от 23.02.2016г.; №СМ-177 от 03.07.2018; №СМ-124 от 10.04.2019г., съставени от служители на БДИБР, от които се установява, че жалбоподателят водозема за самостоятелно питейно-битово водоснабдяване и за аквакултури от К. Б..

Едва през 2019г. жалбоподателят е подал заявление в БДИБР за учредяване на С. с вх.№ПУ-09-13/21.05.2019г. с приложен хидроложки доклад и оразмерена С. около съоръжението. Изискани са допълнително документи от БДИБР, включително по отношение на ширината на пояс I-ви. Производството по учредяване на С. не е приключило и такава не е оразмерена и оградена, включително и към момента на приключване на съдебното заседание.

От представените с административната преписка протоколи от изпитване на добиваната подземна вода, както и от представените допълнително протоколи от жалбоподателя, се установява, че липсват анализи по всички показатели по Приложение №1, таблици А,Б,В и Г от Наредба №9 от 16.03.2001г. за качеството на водата, предназначена за питейно-битови цели.

Със заявление вх.№РР-02.359 от 28.10.2020г. жалбоподателят е поискал продължаване на срока на действие на Разрешително №31560008/13.01.2015г, като е заявил отново и двете цели на водовземането – за аквакултури и за питейно-битово водоснабдяване. Органът е извършил проверка по изпълнение на условията, при които е издадено разрешителното, и е обосновал извод, че не са изпълнени следните две условия: липсва учредена С., както и липсват ежегодни анализи по всички показатели. Въз основа на установените факти, ответникът е издал оспорения административен акт, с който е отказал да продължи срока на разрешителното и по отношение на двете заявени цели.

Правни изводи:

1.Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 52, ал.ал.1, т.4 във връзка с чл.78, ал.2 от ЗВ. Съгласно цитираните разпоредби продължаването на срока на действие на издадено разрешително е от компетентността на директора на съответната басейнова дирекция, съответно той разполага и с правомощието да откаже продължаването на срока на разрешителното.

2.Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка и по-конкретно в представените протоколи за изпитвания. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа и жалбоподателят да разбере фактическите и правните основания за издаването му.

3. Не се установява допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Съдът споделя разбирането, че съществено е само това процесуално нарушение, което влияе пряко при формиране на волята на административния орган или ограничава правото на защита и на участие в производството на засегнатото лице, съответно влияе пряко на крайния резултат. Такива в случая не са установени.

4. Оспорваният акт съответства на материалния закон само частично.

4.1.В частта му относно водовземането за битово-питейни нужди, отказът е постановен в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Отказът се основава на чл. 78, ал. 2, т. 3 от ЗВ вр. чл. 68, т. 4 от ЗВ. Административният орган е обсъдил подробно приложението на тези текстове и преценката му следва да бъде подкрепена. За да се продължи срокът на действие на разрешително, е необходимо да са налице едновременно трите предпоставки, изброени в чл. 78, ал. 2 ЗВ. Едната от тях е да са изпълнени условията на издаденото разрешително, които включват и задължение за оразмеряване, маркиране и поддържане на С. и и за извършване на ежегоден химичен анализ на водата по всички показатели по Приложение №1, таблици А,Б,В и Г от Наредба №9 от 16.03.2001г. за качеството на водата, предназначена за питейно-битови цели. Безспорно е, че визираните в условията на разрешителното задължения, така, както са описани и в

оспорения отказ, не са изпълнени.

Към заявлението за издаване на разрешителното е представен проект от 2014г. за С., но не и акт за учредяването ѝ, оразмеряването и маркирането ѝ. Затова е поставеното изискване в издаденото разрешително водоземането да започне след създаване на С.. Това изискване е в изпълнение на императивната разпоредба на чл.3, ал.1, т.2 от Наредба №3 от 16.10.2000г. за условията и реда за проучване, проектиране, утвърждаване и експлоатация на санитарно-охранителните зони около водоизточниците и съоръженията за питейно-битово водоснабдяване и около водоизточниците на минерални води, използвани за лечебни, профилактични, питейни и хигиенни нужди. Цитираната разпоредба предвижда С. да обхващат територията и/или подземния воден обект около водоизточниците за питейно-битово водоснабдяване от подземни води.

Проучването и проектирането на С. около водоизточниците за питейно-битово водоснабдяване от подземни води се извършва по реда на чл.28 – чл.43 от Наредба №3 от 16.10.2000г., като зоната се учредява със заповед на органа по чл.37. Безспорно се установи, че до приключване на съдебното производство С. не е учредена.

Разпоредбата на чл.5 от Наредба №3 от 16.10.2000г. изрично забранява експлоатация на водоизточник и/или съоръжение, независимо от формата на собствеността му, без установена С.. Обстоятелството по каква причина производството по учредяване на С. не е приключило, е без правно значение в случая. Обстоятелството, че водоземането за питейно-битови цели е извършвано въпреки неизпълнение на условието, от което е обусловен началният срок на действие на разрешителното, и въпреки законовата забрана, но със знание на контролните органи, сочи на недобросъвестно неизпълнение на правомощия на регулатора, но от това жалбоподателят не може да черпи благоприятни за себе си последици.

Не е изпълнено и другото нормативно изискване, поставено като условие в разрешителното – да се извършват ежегодни анализи на състава на добиваната вода за питейно-битови цели. Показателите, по които са извършени анализите, са подробно описани в мотивите на административния акт, и съответстват на представените протоколи за изпитване. Като се съпоставят с показателите по Приложение №1, таблици А,Б,В и Г от Наредба №9 от 16.03.2001г., се установява, че анализите са непълни. Почти напълно липсват микробиологични и радиологични изследвания, а изследванията за химичния състав на водата са в много ограничен обем.

Фактическите основания са подведени под правилната правна норма. Не са изпълнени предпоставките за продължаване на срока на разрешителното за водоземане за питейно-битови цели, което обосновава отказ да се продължи срокът.

4.2. По отношение на водоземането за аквакултури оспореният акт е в противоречие с материалноправните разпоредби на закона.

Отказът се основава единствено на липсата на С. и на ежегоден пълен мониторинг върху добиваната вода. Тези изисквания обаче са относими само към водата, която е за питейно-битови нужди.

Въпреки че в разрешителното тези условия не са изрично посочени като условия към водоземането за питейно-битови цели, то административният орган е следвало да съобрази нормативната уредба, въз основа на която са поставени и която е неотнормима към водоземането за аквакултури. Като не е направил тази преценка, административният орган е засегнал права и законни интереси на жалбоподателя в

по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, с което е нарушил принципа за съразмерност в административното производство - чл.6, ал.2 от АПК.

5. Оспореният акт е съответен на целта на закона частично.

Целта на ЗВ, посочена в чл.1 от ЗВ е да осигури интегрирано управление на водите в интерес на обществото и за опазване на здравето на населението, както и да създаде условия за осигуряване на достатъчно количество и добро качество на повърхностните и подземните води за устойчиво, балансирано и справедливо водоползване; за намаляване на замърсяването на водите и за 3. опазване на повърхностните и подземните води.

Отказът да се продължи срокът на разрешителното за питейно-битови цели е съответен на целта на закона, тъй като е в интерес на обществото и е насочен към опазването на здравето на населението.

Отказът да се продължи разрешителното по отношение на аквакултурите очевидно е с цел да се опази количеството подземни води. Доколкото обаче в тази част отказът не намира нормативна подкрепа, той не допринася за постигане на законовата цел.

По тези съображения съдът отменя оспорения административен акт в частта му относно продължаване на срока на разрешителното за аквакултури, на основание чл.146, т.4 и т.5 от АПК и изпраща преписката на административния орган за ново разглеждане съобразно мотивите на съда по тълкуването и прилагането на закона.

В останалата част жалбата се отхвърля.

Разноски:

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за разноски е частично основателна - чл.78,ал.1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложим на основание чл.144 от АПК, във връзка с чл.143, ал.1 от АПК.

Жалбоподателят претендира разноски в размер на 1250 лева, представляващи държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие. От бюджета на органа следва да бъдат възстановени на жалбоподателя разноски в размер на 625 лева съобразно уважената част от жалбата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №РР-4493 от 08.03.2022г., издадено от директора на Б. дирекция „И. район“ - [населено място], в частта му, с която е отказано продължаване на срока на Разрешително №31560008/13.01.2015г., издадено на „Агротексим“ ЕООД, за водоземане за аквакултури.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Агротексим“ ЕООД срещу Решение №РР-4493 от 08.03.2022г., издадено от директора на Б. дирекция „И. район“ - [населено място], в частта му, с която е отказано продължаване на срока на Разрешително №31560008/13.01.2015г., за водоземане за питейно-битови цели.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Б. дирекция „И. район“ - [населено място] за ново разглеждане в отменената част при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Б. дирекция „И. район“ да заплати на „Агротексим“ ЕООД разноси в размер на 625 (шестстотин двадесет и пет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: